

Arrest

**nr. 321 882 van 18 februari 2025
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X - X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 14 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 10 augustus 2023 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 17 augustus 2023.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekende partijen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 oktober 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werden verzoekende partijen gehoord op 12 maart 2024.

1.3. Op 9 september 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 10 september 2024 aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van J. A. C. B. (verzoeker) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, J.(...) A.(...) C.(...) B.(...), verklaarde over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken en katholiek te zijn. U bent geboren op (...) 1996 in de stad Villavicencio binnen het departement Meta te Colombia.

U woonde tijdens uw eerste twee levensjaren in de wijk La Vainilla in Villavicencio. Vervolgens verhuisden u en uw familie naar een finca gekend als Finca 45 in Chupabe, een wijk bij de stad Cumaribo in het departement Vichada. U ging hier naar de lagere school Manuela Beltrán, alsook volgde u hier een deel van uw middelbare school. U woonde hier tot 2013. In 2013 werden jullie ontheemd door de FARC, meer bepaald door Front 16 onder leiding van Cadete (alias).

U verhuisde terug naar Villavicencio, waar u verbleef in de subwijk Brasilia in de wijk Porfia. U woonde hier samen met uw partner sinds tien jaar, E.(...) L.(...) S.(...) R.(...) (CG (...); OV (...)), tot jullie Colombia hebben verlaten. U rondde uw middelbare school af in de school Luis Carlos Galan Sarmiento te Villavicencio, waarna u een technische opleiding 'verkoop' volgde op het SENA. U volgde daarnaast een archiefopleiding, alsook een opleiding arbeidsgezondheid.

U werkte vier maanden op de middelbare school (...) als archiefbeheerder. Daarnaast was u één jaar werkzaam bij de (...) in het commercieel centrum Viva. Vervolgens was u één jaar werkzaam als verkoper en visual merchandiser bij het grootwarenhuis F. Tot slot was u samen met uw broer werkzaam in de bouwsector tot een maand voor uw vertrek uit Colombia.

U en uw partner E.(...) L.(...) kregen op 8 september 2021 samen een zoontje genaamd El.(...) S.(...) C.(...) S.(...) (OV (...)).

Na jullie ontheemding ondernamen jullie verschillende pogingen om een restitutie te verkrijgen alsook humanitaire hulp van de Colombiaanse staat met jullie ontheemdingscertificaat, echter zonder succes. In 2019 vernamen jullie via de media dat Cadete van Front 16 om het leven was gekomen. In 2020, 2021 en 2022 dienden jullie online aanvragen in bij de Colombiaanse staat betreffende een restitutie. In mei 2023 besloten u en uw partner samen met jullie zoontje naar Finca 45 te gaan om de grond zelf te recupereren. Jullie wisten immers dat Cadete overleden was. Toen jullie er arriveerden, ontmoetten jullie een man. Hij kon jullie geen informatie geven, maar belde twee andere mannen op. Deze twee mannen kwamen gewapend op een motor naar de finca. Jullie toonden het ontheemdingscertificaat. Ze namen het af, bedreigden jullie en zeiden dat jullie dienden te vertrekken gezien de finca in handen was van Rasguno (alias). Zij escorteerden jullie met een kano terug naar Chupabe. In Chupabe werden jullie benaderd door een inheemse vrouw die jullie bedreigde dat jullie zo snel mogelijk Vichada dienden te verlaten. Jullie keerden terug naar Villavicencio. Eind mei 2023 ontving u een oproep van een privénummer met de boodschap dat jullie informanten waren, en dat jullie niet naar de finca waren gegaan om de grond op te eisen, maar om informatie in te winnen. Jullie werden bedreigd. Vervolgens ontving u nog vier dreigtelefoontjes.

Uit veiligheidsoverwegingen besloten jullie het land te verlaten. U, uw partner E.(...) L.(...) en uw zoo El.(...) verlieten Colombia op 10 augustus 2023 met het vliegtuig vanuit Bogota. Jullie reisden met de vliegtuigmaatschappij Iberia naar Spanje. Vervolgens vlogen jullie verder tot België, waar jullie op 11 augustus 2023 arriveerden. Op 17 augustus 2023 dienden u en uw partner E.(...) L.(...) S.(...) R.(...) (CG (...); OV (...)) een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u dat de FARC u, uw vrouw en uw kind zal vermoorden. Uw vader woont nog steeds in Cumaral, in het departement Meta, samen met uw halfbroer Michael. Uw moeder en uw stiefvader verblijven tot op heden in de wijk Porfia in Villavicencio, samen met uw zussen C.(...) en D.5.(...). Uw stiefbroers J.(...) en Em.(...) studeren eveneens in Villavicencio.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw paspoort, het paspoort van uw partner, het paspoort van uw zoon en de identiteitskaarten van u en uw partner neer. Daarnaast legde u kopieën neer van documenten van de Slachtoffereenheid van 2014, 2016, 2021 en 2023, alsook de inschrijving van uw vader in het slachtoffer register, een certificaat van ontheemding opgemaakt in 2023, een klacht omtrent laattijdige compensatie van 2016 en een statusupdate omtrent de compensatiemaatregelen. Uw partner E.(...) verwijst naar diezelfde stukken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofdorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan de problemen die u verklaart gekend te hebben met de FARC omwille van onlogische en tegenstrijdige verklaringen.

Zo wijst het CGVS allereerst op de ongeloofwaardige verklaringen over jullie reis naar Finca 45. Ten eerste kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij de reis op zich. Daar jullie op de hoogte waren van de mensen die zich in de regio bevonden, namelijk Cadete en zijn aanhang (CGVS, p.14 & p.16), is het wel erg frappant dat jullie alsnog naar daar gingen. Nog frappanter zijn de verklaringen omtrent de wijze waarop. Zo namen jullie geen enkele veiligheidsmaatregel tijdens jullie reis. Daar jullie vermoedden dat het rustiger zou zijn omdat Cadete intussen dood was, kan men op z'n minst naïef noemen. Jullie waren op de hoogte dat de overheid hulp had geboden in de regio en dat cocaplantages werden omgezet naar cacaoplantages. Echter stelt u zelf dat jullie finca verder weg en meer in de jungle lag (CGVS, p.20). Zelfs met de kennis dat Cadete overleden was (CGVS, p.14 & p.16), moge men verwachten dat jullie alles op alles zetten om de risico's te beperken.

Als klap op de vuurpijl verklaart u dat u en uw partner L.(...) jullie zoontje El.(...) meenamen naar Finca 45 om het te recupereren. El.(...) was ten tijde van jullie reis naar de finca in mei 2023 nog geen twee jaar oud (CGVS, p.17). Wanneer u gevraagd wordt naar de drijfveer om El.(...) mee te nemen op jullie pad, stelt u het volgende: "Van mijn eigen familie heb ik wat afstand genomen maar eens ik mijn vrouw en kind had heb ik me altijd voorgenomen dat we altijd samen zouden zijn" (CGVS, p.18). Deze verklaring blijkt echter ondermaats. De door u verklaarde onvoorzichtige houding, doet ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede dragen enkele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw partner E.(...) bij tot het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas. Zo vertellen jullie beiden dat de mannen in de finca jullie terugbrachten naar Chupabe, echter verschilt de wijze waarop tussen jullie onderlinge verklaringen. U stelt namelijk dat jullie werden teruggevoerd op een boot (kano) onder begeleiding van twee gewapende mannen (CGVS, p.18). Echter verklaart E.(...) dat jullie te voet werden begeleid tot Chupabe. Zij brengt nergens een bootreis of een kano ter sprake (CGVS E.(...), p.15). Deze toch wel zeer opvallende tegenstrijdigheid aangaande een wel heel cruciaal onderdeel van jullie relaas draagt verder bij tot het ongeloofwaardige karakter ervan.

Daarnaast verklaren jullie beiden dat jullie in Chupabe werden benaderd door een inheemse vrouw. Zij waarschuwde jullie niet meer terug te keren (CGVS, p.18 & CGVS E.(...), p.16). Echter verklaart u dat zij jullie aansprak in jullie hotelletje, meer bepaald zo zij zijn komen aankloppen aan jullie (hotel)deur (CGVS, p.19). Echter geeft E.(...) een andere versie weer: zij stelt dat jullie naar buiten zijn gegaan om te eten en dat jullie buiten het hotel werden tegengehouden waarna jullie terugkeerden naar jullie verblijfplaats (CGVS E.(...), p.16). Deze tweede tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Ten derde kan er ook geen geloof worden gehecht aan het vervolg van uw relaas, en dit omwille van onlogische verklaringen. Zo vertelt u dat u na jullie bezoek aan de finca bedreigd werden: ze zouden jullie vermoorden omdat jullie verraders zijn (CGVS, p.19). Jullie vermoeden dat er verschillende operaties van de overheid hebben plaatsgevonden in dat gebied, waardoor zij jullie als informanten aanzien (CGVS, p.14 & p.20). Daar zij stelden dat zij jullie "sowieso zouden vinden, zelfs onder de stenen", moge het ten zeerste verbazen dat jullie verder geen rechtstreekse problemen met hen hebben gekend (CGVS, p.21). Des te meer zij jullie - althans volgens jullie verklaringen - tot vijf maal toe zouden hebben opgebeld vanaf mei 2023 (CGVS, p.14). Het is evenwel volstrekt ongeloofwaardig dat een dergelijke organisatie u meerdere maanden zou contacteren en bedreigen, doch dit verder zonder enige consequentie of concrete actie tegen jullie zou zijn gebleven. Des te meer gezien de genadeloze uitspraken die zij ten aanzien van jullie zouden hebben gedaan. Indien zij er werkelijk op gebrand waren wraak te nemen om jullie, moge men verwachten dat ze u niet vijf maal waarschuwen en zo ruimschoots de kans geven om op de vlucht te slaan. Deze vaststelling toont nogmaals aan dat ongeloofwaardigheid de rode draad is van uw relaas.

Ten vierde wijst het CGVS nog op de onlogische verklaringen omtrent uw gedrag na jullie bezoek aan de finca. Zo vertelt u over de vijf dreigtelefoontjes die u ontving. U stelt dat de oproepen steeds van een privénummer afkomstig waren (CGVS, p.14, p.19-20 & p.21). Echter raakt het kant noch wal dat u uw telefoonnummer alsnog bleef gebruiken en geen ander nummer aanvroeg of installeerde (CGVS E.(...), p.17). Gevraagd of u heeft overwogen van nummer te veranderen, stelt u van wel, doch heeft u dit niet gedaan. U voegt toe dat u de simkaart van Colombia nog steeds in bezit heeft (CGVS, p.21-22). U geeft geen enkele logische verklaring voor het behoud van uw nummer. Dit alles wijst niet echt op een vrees ten aanzien van de personen die u zouden hebben bedreigd.

Gevraagd of u iets heeft aangepast in uw dagelijks leven nadat u het eerste dreigtelefoontje ontving, dit bij wijze van voorzorg, stelt u dat u de laatste maand voor uw vertrek niet meer heeft gewerkt uit angst (CGVS, p. 9 & p.20; CGVS E.(...), p.16-17). Echter ontving u het eerste dreigtelefoontje reeds in mei 2023 (CGVS, p.14), en verliet u Colombia pas op 10 augustus 2023, drie maanden later (CGVS, p.12). Dat betekent dat u nog een zekere periode bent blijven werken, hoewel u niet meteen een anonieme functie uitoefende. U was namelijk werkzaam in de bouw. U renoveerde samen met uw broer woningen wat dus een vrij zichtbare job betreft (CGVS, p.9). Voor het overige heeft u geen andere veiligheidsmaatregelen naar u en uw gezin toe genomen (CGVS, p.20-21). Dat u bijzonder veel vertrouwen leek te hebben in een goede afloop en de bedreigingen nauwelijks ernstig nam, is wel erg merkwaardig in de context van uw relaas. Dit alles komt weinig serieus over.

Ten vijfde dient opgemerkt te worden dat u ondanks alle bedreigingen nooit een klacht heeft neergelegd, noch bescherming en/of hulp heeft gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten (CGVS, p.20; CGVS E.(...), p.17).

Men moege verwachten dat indien u werkelijk een vrees koestert, u alles op alles zou zetten om uw situatie te melden en bescherming te krijgen. Zo had u een klacht kunnen indienen. U stelt dat u dit uit angst niet heeft gedaan, gezien de banden van de dissidenten van FARC met FARC en ELN (CGVS, p.20). Daar jullie slechts verwijzen naar algemeenheden die jullie niet concreet staven kan deze uitleg niet volstaan. Bovendien bleken jullie wel enig vertrouwen te hebben in de overheid gelet op het feit dat jullie de informatie dat ze de regio van Chupabe hadden beveiligd en verbeterd, ter harte hadden genomen (zie supra). Uw uitleg om uw gebrek aan initiatief om uw situatie te melden bij de Colombiaanse overheid te vergoelijken blijkt ruimschoots ontoereikend te zijn.

Het CGVS stipt daarbij nog aan dat u, noch uw partner noch haar familieleden in het verleden problemen hebben gekend met de autoriteiten of het gerecht van Colombia wat enig wantrouwen ten opzichte van het Openbaar Ministerie mogelijks zou verklaren (CGVS, p.9; CGVS E.(...), p.8). Enkel een oom van u bevond zich ooit in dergelijke situatie omdat hij als paramilitair werd gedemobiliseerd tijdens het vredesproces; een volledig andere situatie dan de uwe en ook compleet losstaand van de uwe (CGVS, p.10). Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía (zie overeenstemmende informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Geen van jullie brengt elementen aan die zouden doen vermoeden dat de Colombiaanse overheid jullie opzettelijk of doelbewust in de steek zou laten.

Ten zesde wijst het CGVS nog op situatie en verblijfplaatsen van uw familieleden. Zo wonen uw moeder en uw stiefvader, net als uw zussen en halfbroers, nog altijd in Villavicencio. Uw vader woont samen met M.(...) nog in Cumaral (CGVS, p.10). Ook met de familie van E.(...) in Colombia gaat het goed (CGVS E.(...), p.9). Niemand van hen heeft problemen gekend sinds jullie vertrek (CGVS E.(...), p.17). U verklaart dat uw familie werd bedreigd door uw belagers, doch hebben zij ook zij niets van voorzorgen of veiligheidsmaatregelen genomen (CGVS, p.21-22). Het gaat goed met iedereen, zo geven jullie beiden aan (CGVS, p.11). Dat zij geen problemen kennen in Meta, hoewel zij volgens u met de dood bedreigd werden, bevestigt nogmaals het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas. Des te meer gezien u stelt dat de documenten die jullie ontheemding moeten staven werden afgenomen tijdens jullie bezoek aan de finca. Zowel uw vader als uw broers en zussen staan genoteerd op dit document volgens uw verklaringen (CGVS, p.21; CGVS E.(...), p.13). Ook u heeft niets meer vernomen van uw belagers, hoewel u nog steeds de simkaart van uw Colombiaans nummer heeft (CGVS, p.22). Bovenstaande vaststellingen lijken te bevestigen dat u noch uw familie in werkelijkheid problemen hebben gekend in Colombia.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Uw paspoort, het paspoort van uw partner, het paspoort van uw zoon en uw identiteitskaart tonen louter jullie identiteit en herkomst aan, wat niet betwist wordt in deze beslissing.

De kopieën van de documenten van Slachtoffereenheid van 2014, 2016, 2021 en 2023, alsook de inschrijving van uw vader in het slachtoffer register, een certificaat van ontheemding opgemaakt in 2023 en een klacht omtrent laattijdige compensatie van 2016 verwijzen naar jullie ontheemding alsook de procedures die jullie hebben gevolgd bij Slachtoffereenheid. Daar het CGVS dit element op zich niet in twijfel trekt, echter geenszins jullie problemen met derden aantonen. Het CGVS stipt tot slot aan dat u noch E.(...) enig begin van bewijs neerleggen omtrent de dreigtelefoontjes. Jullie baseren zich aldus louter op blote beweringen die onvoldoende geloofwaardig bleken te zijn.

Na jullie persoonlijk onderhoud verstuurde u nog een kopie van de identiteitskaart van E.(...), die dezelfde appreciatie geniet als jullie reeds besproken identiteitsdocumenten. U stuurde ook een printscreen door van de statusupdate van de compensatiemaatregelen. Hierop staat vermeldt dat jullie geen compensatiemaatregelen meer genieten. Dat u dit neerlegt om te tonen dat jullie geen bescherming genieten van de Colombiaanse overheid (zie administratief dossier: mail met neergelegde stukken d.d. 28 mei 2024), kan niet overtuigen. Dit stuk, dat om velerlei redenen kan zijn opgesteld, vormt geenszins een bewijs voor uw bezoek aan de finca, noch voor de problemen die u hierdoor gekend zou hebben. Het toont slecht de procedure aan die u en uw familie doorliepen na de beweerde ontheemding.

Voor de volledigheid kan nog worden aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw partner E.(...) L.(...) S.(...) R.(...) (CG (...); OV: (...)) eveneens overging tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De

rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld

plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van E. L. S. R. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, E.(...) L.(...) S.(...) R.(...), verklaarde over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken en een katholiek christen te zijn. U bent geboren op (...) 1997 in de stad Villavicencio in het departement Meta. U bent opgegroeid in de wijk Porfia van Villavicencio.

U heeft uw lagere en middelbare school afgerond op de Luis Carlos Galan Sarmiento school. Vervolgens heeft u een bacheloropleiding assistent bedrijfsbeheer afgerond aan het (...). U volgde zes maanden lang een stage bij het Rode Kruis, afdeling Meta.

Tijdens uw opleiding ontmoette u uw huidige partner J.(...) A.(...) C.(...) B.(...) (CG (...) en OV (...)).

Vervolgens begon u een opleiding aan de universiteit Antonio Narino, maar diende u dit stop te zetten wegens een gebrek aan financiële middelen. U startte een andere opleiding aan het opleidingsinstituut UNAD (Universidad Nacional Abierta y a Distancia), waar u een online opleiding kon volgen. U diende daarmee te stoppen aangezien u niet over de juiste hulpmiddelen beschikte.

U en uw partner J.(...) hebben op 8 september 2021 een zoontje gekregen, genaamd E.(...) S.(...) C.(...) S.(...) (OV (...)). U woonde twee jaar in de subwijk Brasilia, in de wijk Porfia, samen met uw partner, en dit tot jullie vertrek uit Colombia.

Uw partner werd samen met zijn familie in 2013 ontheemd uit hun finca in Chupabe, bij de stad Cumaribo in het departement Vichada. Front 16 van de FARC onder leiding van Cadete nam deze finca in. Na hun ontheemding ondernamen uw partner en zijn familie verschillende pogingen om een restitutie te verkrijgen alsook humanitaire hulp van de Colombiaanse staat met hun ontheemdingscertificaat, echter zonder succes. In 2019 vernamen jullie via de media dat Cadete van Front 16 om het leven was gekomen. In 2020, 2021 en 2022 dienden jullie online aanvragen in bij de Colombiaanse staat betreffende een restitutie. In mei 2023 besloten u en uw partner samen met jullie zoontje naar Finca 45 te gaan om de grond zelf te recupereren. Jullie wisten immers dat Cadete overleden was. Toen jullie er arriveerden, ontmoetten jullie een man. Hij kon jullie geen informatie geven, maar belde twee andere mannen op. Deze twee mannen kwamen gewapend op een motor naar de finca. Jullie toonden het ontheemdingscertificaat. Ze namen het af, bedreigden jullie en zeiden dat jullie dienden te vertrekken gezien de finca in handen was van Rasguno (alias). Zij escorteerden jullie te voet terug naar Chupabe. In Chupabe werden jullie benaderd door een inheemse vrouw die jullie bedreigde dat jullie zo snel mogelijk Vichada dienden te verlaten. Jullie keerden terug naar Villavicencio.

Eind mei 2023 ontving uw partner J.(...) een oproep van een privénummer met de boodschap dat jullie informanten waren, en dat jullie niet naar de finca waren gegaan om de grond op te eisen, doch wel om informatie in te winnen. Jullie werden bedreigd. Vervolgens ontving uw partner nog vier dreigtelefoontjes. Uit veiligheidsoverwegingen besloten jullie het land te verlaten.

Jullie reisden vanuit Villavicencio naar Bogota met het vliegtuig, waarna jullie Colombia verlieten op 9 augustus 2023. Jullie vlogen naar Madrid, Spanje, waarna jullie met het vliegtuig verder reisden naar België. Jullie arriveerden in België op 10 augustus 2023 en verzochten op 17 augustus 2023 om asiel.

U vreest dat u gedood zult worden omwille van de problemen met de dissidenten van de FARC. U koestert dezelfde vrees voor uw kind. Uw ouders en uw drie broers verblijven allen tot op heden in Villavicencio.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming verwijst u naar de stukken die uw partner J.(...) heeft neergelegd: nl. uw paspoort, het paspoort van uw partner, het paspoort van uw zoon en de identiteitskaarten van u en uw partner, alsook kopieën van stukken van de Slachtoffereenheid van 2014, 2016, 2021 en 2023, de inschrijving van uw schoonvader in het slachtofferregister, een certificaat van ontheemding opgemaakt in 2023, een klacht omtrent laattijdige compensatie van 2016 en een statusupdate omtrent de compensatiemaatregelen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich beroept op dezelfde asielmotieven als deze die door uw partner J.(...) A.(...) C.(...) B.(...) naar voor werden gebracht (CG (...); OV (...)). Bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming oordeelde het CGVS hem zowel de status van vluchteling als die van subsidiaire bescherming te weigeren, gezien hij geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk kon maken. Daar u zich op dezelfde elementen beroept, kan voor u dezelfde beslissing genomen worden. Die beslissing, die ook op u van toepassing is, luidt als volgt:

"(...)"

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich

mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidsstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. In de uiteenzetting van hun middel voeren verzoekende partijen eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Verzoekende partijen gaan in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Vervolgens hekelen verzoekende partijen dat de commissaris-generaal van oordeel is dat zij kunnen terugkeren naar Colombia. Verzoekende partijen verwijzen naar de beschikbare en recente landeninformatie en menen dat het aldus onredelijk is om te stellen dat zij zonder enig probleem zouden kunnen terugkeren naar Colombia en aldaar een menswaardig bestaan zouden kunnen leiden.

Verzoekende partijen vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen.

3.2. Stukken

Verzoekende partijen voegen geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

[...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de

omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In zoverre verzoekende partijen de schending aanhalen van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet laten zij na te verduidelijken op welke wijze dit artikel is geschonden. De Raad ziet overigens niet in hoe het aangehaalde artikel zou zijn geschonden, daar de bestreden beslissingen niet werden genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoende partijen de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet te weigeren of toe te kennen.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissingen

3.3.4.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) er kan geen geloof worden gehecht aan de problemen die verzoekende partijen verklaren te hebben gekend met de FARC vermits:

a) verzoekende partijen ongeloofwaardige verklaringen afleggen met betrekking tot hun reis naar Finca 45 en het niet aannemelijk is dat zij hierbij geen enkele voorzorgsmaatregel namen en zelfs hun zoontje meenamen,

b) verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen afleggen over de wijze waarop de mannen in de Finca 45 hen terugbrachten naar Chupabe en over de inheemse vrouw die hen zou hebben benaderd in Chupabe,

c) geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die verzoekende partijen na het bezoek aan de Finca 45 zouden hebben ontvangen gelet op het weinig doortastende optreden van de FARC,

d) het niet aannemelijk is dat verzoeker hetzelfde telefoonnummer bleef gebruiken waarop hij werd bedreigd en nog steeds in het bezit is van deze sim-kaart,

e) het evenmin geloofwaardig is dat verzoeker nog een zekere periode zijn werk in de bouw bleef uitoefenen, hetgeen bezwaarlijk een anonieme functie is,

f) verzoekende partijen nooit een klacht hebben neergelegd, noch bescherming en/of hulp hebben gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten en zij geen valabele uitleg geven om hun gebrek aan initiatief te vergoelijken,

g) de vaststelling dat de familieleden van verzoekende partijen geen problemen kennen in Meta verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden vluchtrelaas;

(ii) de documenten die verzoekende partijen voorleggen zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(iii) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissingen.

3.3.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoekende partijen verklaren bij een terugkeer naar Colombia te vrezen te worden vermoord door de FARC nadat zij in 2023 hun finca/grond zelf wilden recupereren. Zij waren deze verloren als gevolg van de overname door Frente 16 en daardoor waren zij ontheemd. Zij vroegen maar kregen geen restitutie van de Colombiaanse overheid. Toen zij dit zelf wilden recupereren, werden zij met de dood bedreigd.

3.3.5.2. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de naar voor geschoven problemen met de FARC.

3.3.5.3. Zo considereert de commissaris-generaal vooreerst op goede gronden als volgt:

“Zo wijst het CGVS allereerst op de ongeloofwaardige verklaringen over jullie reis naar Finca 45. Ten eerste kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij de reis op zich. Daar jullie op de hoogte waren van de mensen die zich in de regio bevonden, namelijk Cadete en zijn aanhang (CGVS, p.14 & p.16), is het wel erg frappant dat jullie alsnog naar daar gingen. Nog frappanter zijn de verklaringen omtrent de wijze waarop. Zo namen jullie geen enkele veiligheidsmaatregel tijdens jullie reis. Daar jullie vermoedden dat het rustiger zou zijn omdat Cadete intussen dood was, kan men op z'n minst naïef noemen. Jullie waren op de hoogte dat de overheid hulp had geboden in de regio en dat cocaplantages werden omgezet naar cacaoplantages. Echter stelt u zelf dat jullie finca verder weg en meer in de jungle lag (CGVS, p.20). Zélf met de kennis dat Cadete overleden was (CGVS, p.14 & p.16), moge men verwachten dat jullie alles op alles zetten om de risico's te beperken.

Als klap op de vuurpijl verklaart u dat u en uw partner L.(...) jullie zoontje El.(...) meenamen naar Finca 45 om het te recupereren. El.(...) was ten tijde van jullie reis naar de finca in mei 2023 nog geen twee jaar oud (CGVS, p.17). Wanneer u gevraagd wordt naar de drijfveer om El.(...) mee te nemen op jullie pad, stelt u het volgende: “Van mijn eigen familie heb ik wat afstand genomen maar eens ik mijn vrouw en kind had heb ik me altijd voorgenomen dat we altijd samen zouden zijn” (CGVS, p.18). Deze verklaring blijkt echter ondermaats. De door u verklaarde onvoorzichtige houding, doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoekende partijen bemerken in het verzoekschrift dat zij een verkeerde inschatting hebben gemaakt van het gevaar met betrekking tot hun reis naar Finca 45. Zij voegen hieraan toe dat als zij in de toekomst zouden kijken zij nooit zelf zouden zijn langsgedaan, maar merken tevens op dat zij geen andere optie hadden dan zelf langs te gaan omdat zij geen antwoord kregen van de overheid en evenmin contact hadden met buurtbewoners om navraag te doen.

De Raad merkt op dat verzoekende partijen met deze argumentatie in wezen niet verder komen dan het louter minimaliseren van hun ongeloofwaardige gedragingen, het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het uiten van *post factum*-beweringen. Dergelijk betoog kan niet als een dienstig verweer worden beschouwd om voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

3.3.5.4. Verder kan evenmin geloof worden gehecht aan het verdere vervolg van het relaas van verzoekende partijen, met name de bedreigingen die zij zouden hebben ontvangen van de FARC.

In dit verband staat in de bestreden beslissingen pertinent te lezen als volgt:

“Ten derde kan er ook geen geloof worden gehecht aan het vervolg van uw relaas, en dit omwille van onlogische verklaringen. Zo vertelt u dat u na jullie bezoek aan de finca bedreigd werden: ze zouden jullie vermoorden omdat jullie verraders zijn (CGVS, p.19). Jullie vermoeden dat er verschillende operaties van de overheid hebben plaatsgevonden in dat gebied, waardoor zij jullie als informanten aanzien (CGVS, p.14 & p.20). Daar zij stelden dat zij jullie “sowieso zouden vinden, zelfs onder de stenen”, moge het ten zeerste verbazen dat jullie verder geen rechtstreekse problemen met hen hebben gekend (CGVS, p.21). Des te meer zij jullie - althans volgens jullie verklaringen - tot vijf maal toe zouden hebben opgebeld vanaf mei 2023

(CGVS, p. 14). *Het is evenwel volstrekt ongeloofwaardig dat een dergelijke organisatie u meerdere maanden zou contacteren en bedreigen, doch dit verder zonder enige consequentie of concrete actie tegen jullie zou zijn gebleven. Des te meer gezien de genadeloze uitspraken die zij ten aanzien van jullie zouden hebben gedaan. Indien zij er werkelijk op gebrand waren wraak te nemen om jullie, moge men verwachten dat ze u niet vijf maal waarschuwen en zo ruimschoots de kans geven om op de vlucht te slaan. Deze vaststelling toont nogmaals aan dat ongeloofwaardigheid de rode draad is van uw relaas.*"

Verzoekende partijen voeren in voorliggend verzoekschrift aan dat de commissaris-generaal in dit verband gist naar hoe de bende zich zou moeten gedragen, maar dat hij nochtans rekening zou moeten houden met de gegeven culturele context. Zij menen in dit verband dat criminele bendes in Colombia zelfbepalend en onvoorspelbaar te werk gaan en hun gedrag gebaseerd is op een willekeurige aanpak zodat het absurd is om van verzoekende partijen een sluitend antwoord te verwachten op de handelswijze van criminele bendes.

De Raad merkt op dat van een gewelddadige, doch georganiseerde groepering zoals de FARC wel degelijk redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij hun dreigementen ernstig nemen en ten gepasten tijde ten uitvoer trachten te leggen. Dat zij maandenlang weinig doortastend optraden en verzoekende partijen zelfs meermaals de kans gaven om op de vlucht te slaan, valt hier dan ook niet mee te rijmen en doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoekende partijen voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.5.5. De Raad treedt de commissaris-generaal voorts bij waar deze op goede gronden overweegt dat de gedragingen van de verzoekende partijen na hun bezoek aan Finca 45 verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden problemen. Zo is het immers niet aannemelijk dat verzoeker, die tot vijf maal toe dreigtelefoontjes zou hebben ontvangen, alsnog zijn telefoonnummer bleef gebruiken en thans nog steeds in het bezit is van de sim-kaart van Colombia (administratief dossier verzoeker, CGVS, p. 14, 19-21).

In zoverre verzoekende partijen in het verzoekschrift aanvoeren dat verzoeker zijn telefoonnummer niet enkel voor privé-, maar tevens voor professionele doeleinden aanwendde en het aldus niet evident was om plots te veranderen, merkt de Raad op dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekende partijen in de door hen geschetste context van aanhoudende dreigtelefoons vanwege de FARC wel degelijk enige voorzorgsmaatregelen aan de dag zouden hebben gelegd, *quod non in casu*. Integendeel blijkt uit de verklaringen van verzoekende partijen dat verzoeker na de start van de bedreigingen in mei 2023 nog enkele maanden heeft gewerkt in de bouw, hetgeen bezwaarlijk een anonieme functie betreft. Dat verzoekende partijen geen andere optie hadden dan dat verzoeker zijn beroep nog zou uitoefenen omdat dit hun grootste bron van inkomsten was en zij zelfs geld moesten lenen om hun tickets te kunnen betalen – zoals zij voorhouden in hun verzoekschrift –, kan allerminst een ander licht werpen op deze vaststellingen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart dat zij hun reis volledig zelf hebben betaald (administratief dossier verzoeker, CGVS, p. 13).

Dat verzoekende partijen de bedreigingen van de FARC nauwelijks ernstig namen en geen verdere veiligheidsmaatregelen troffen om hun gezin te beschermen, is niet aannemelijk en ondermijnt dan ook de ernst en geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.5.6. De Raad merkt op dat, los van de vraag naar de geloofwaardigheid van het door verzoekende partijen geschetste vluchtrelaas, verzoekende partijen aangeven dat zij nooit een klacht hebben neergelegd in het kader van de vermeende bedreigingen (administratief dossier verzoeker, CGVS, p. 20 en administratief dossier verzoekster, CGVS, p. 17). Er dient te worden opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekende partijen, indien zij een werkelijke vrees zouden lopen, hun situatie zouden melden teneinde bescherming te kunnen verkrijgen, hetgeen zij echter nalieten.

De Raad merkt in dit verband op dat uit de beschikbare landeninformatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie', COI Focus, "Colombia. Beschermingsmogelijkheden" van 14 mei 2024) blijkt dat Colombia – in tegenstelling tot wat verzoekende partijen in hun verzoekschrift laten uitschijnen – beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Er rijzen evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat de bescherming die de nationale overheid biedt, volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen. Uit de voorliggende

landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet uitsluitend in theorie bestaat. Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden. Verzoekende partijen tonen, gelet op het feit dat zij nooit enige poging ondernamen om een beroep te doen op de hulp en/of bescherming van de nationale autoriteiten, evenmin aan dat zij geen bescherming en/of hulp zouden hebben (kunnen) bekomen van de in Colombia aanwezige beschermingsmogelijkheden.

Verzoekende partijen voeren in het verzoekschrift aan dat het indienen van een klacht dikwijls averechts werkt en dat zij zo min mogelijk in het vizier wilden lopen van hun belagers. De Raad merkt evenwel op dat zij met dit betoog geen valabel argument aanhalen om hun gebrek aan initiatief om hun situatie te melden bij de nationale autoriteiten te vergoelijken. In dit verband overweegt de commissaris-generaal terecht als volgt:

"(...) U stelt dat u dit uit angst niet heeft gedaan, gezien de banden van de dissidenten van FARC met FARC en ELN (CGVS, p.20). Daar jullie slechts verwijzen naar algemeenheden die jullie niet concreet staven kan deze uitleg niet volstaan. Bovendien bleken jullie wel enig vertrouwen te hebben in de overheid gelet op het feit dat jullie de informatie dat ze de regio van Chupabe hadden beveiligd en verbeterd, ter harte hadden genomen (zie supra). Uw uitleg om uw gebrek aan initiatief om uw situatie te melden bij de Colombiaanse overheid te vergoelijken blijkt ruimschoots ontoereikend te zijn.

Het CGVS stipt daarbij nog aan dat u, noch uw partner noch haar familieleden in het verleden problemen hebben gekend met de autoriteiten of het gerecht van Colombia wat enig wantrouwen ten opzichte van het Openbaar Ministerie mogelijks zou verklaren (CGVS, p.9; CGVS E(...), p.8). Enkel een oom van u bevond zich ooit in dergelijke situatie omdat hij als paramilitair werd gedemobiliseerd tijdens het vredeproces; een volledig andere situatie dan de uwe en ook compleet losstaand van de uwe (CGVS, p.10). Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía (zie overeenstemmende informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Geen van jullie brengt elementen aan die zouden doen vermoeden dat de Colombiaanse overheid jullie opzettelijk of doelbewust in de steek zou laten."

Bijgevolg blijven deze pertinente motieven onverminderd overeind en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt.

3.3.5.7. Tot slot doet de vaststelling dat verzoekers familieleden thans zonder problemen in hun regio van herkomst verblijven afbreuk aan de geloofwaardigheid van het naar voor geschoven vluchtrelaas. In dit verband staat in de bestreden beslissingen pertinent te lezen als volgt:

"Ten zesde wijst het CGVS nog op situatie en verblijfplaatsen van uw familieleden. Zo wonen uw moeder en uw stiefvader, net als uw zussen en halfbroers, nog altijd in Villavicencio. Uw vader woont samen met M.(...) nog in Cumaral (CGVS, p.10). Ook met de familie van E.(...) in Colombia gaat het goed (CGVS E(...), p.9). Niemand van hen heeft problemen gekend sinds jullie vertrek (CGVS E(...), p.17). U verklaart dat uw familie werd bedreigd door uw belagers, doch hebben zij ook zij niets van voorzorgen of veiligheidsmaatregelen genomen (CGVS, p.21-22). Het gaat goed met iedereen, zo geven jullie beiden aan (CGVS, p.11). Dat zij geen problemen kennen in Meta, hoewel zij volgens u met de dood bedreigd werden, bevestigt nogmaals het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas. Des te meer gezien u stelt dat de documenten die jullie ontheemding moeten staven werden afgenomen tijdens jullie bezoek aan de finca. Zowel uw vader als uw broers en zussen staan genoteerd op dit document volgens uw verklaringen (CGVS, p.21; CGVS E(...), p.13). Ook u heeft niets meer vernomen van uw belagers, hoewel u nog steeds de simkaart van uw Colombiaans nummer heeft (CGVS, p.22). Bovenstaande vaststellingen lijken te bevestigen dat u noch uw familie in werkelijkheid problemen hebben gekend in Colombia."

Verzoekende partijen poneren in het verzoekschrift dat verzoekers broer op heden wel wordt bedreigd, meer bepaald dat hij dreigbrieven heeft ontvangen waarna hij is verhuisd en dat hij ook telefonisch werd bedreigd waardoor hij van telefoonnummer moest veranderen. De Raad merkt op dat verzoekende partijen zich te dezen bedienen van loutere blote en *post factum*-beweringen die zij op geen enkele concrete wijze onderbouwen, zodat bezwaarlijk geloof kan worden gehecht aan de stelling als zou verzoekers broer – en dit als enige van zijn familie – thans wel degelijk zou worden gevisieerd. Met dergelijke argumentatie slagen zij er dan ook niet in om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

3.3.5.8. De motieven met betrekking tot de tegenstrijdigheden in de onderlinge verklaringen van verzoekende partijen aangaande de wijze waarop de mannen in de Finca hen terugbrachten naar Chupabe en waar een

inheemse vrouw hen in Chupabe zou hebben aangesproken, zijn bijkomstig en niet determinerend, wat niet belet dat de vastgestelde tegenstrijdigheden steun vinden in de administratieve dossiers. Kritiek op deze overtuigende motieven kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissingen.

3.3.5.9. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partijen geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.5.10. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.11. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen, in tegenstelling tot hetgeen zij in het verzoekschrift betogen, niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

3.3.6.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, CEDOCA, *“COI Focus Colombia: veiligheidssituatie”* van 20 november 2023 en EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 wordt in de bestreden beslissingen het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er

moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hun verklaringen over hun herkomst in Colombia (administratieve dossiers, 'verklaring DVZ', vraag 10; CGVS verzoeker, p. 5-6; CGVS verzoekster, p. 5-6) en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Meta worden beoordeeld.

Het departement Meta blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt daar opnieuw grotendeels gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Verder zijn er in het departement doelgerichte aanvallen op ex-FARC-strijders, die resulteren in een hoog aantal moorden die op individuele basis worden gepleegd. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen, is immers dezelfde, of ligt minstens in dezelfde lijn, als deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Meta, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.6.3. Verzoekende partijen tonen gelet op het voorgaande niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land (en regio) van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

3.3.9. Waar verzoekende partijen vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET